

ՀԱՄԱԿԱՐԳՆԵՐ ԳԵՏԱԿԱՆ
ՀԱՄԱԿԱՐԳՆԵՐ ԳՐԱԳԱՐԱՆ

ԳՅԴ ԵՍԿ 07թ

«Ազգ եւ ժառանգություն»
Համահայկական
երիտասարդական
գիտաժողով

Լեռնային Ղարաբաղի Հանրապետություն
Ստեփանակերտ
սեպտեմբեր 26-30, 2006թ.

ՀՀ մշակույթի եւ երիտասարդության հարցերի նախարարություն
ԼՂՀ կրթության, մշակույթի եւ սպորտի նախարարություն
ՀՀ «Երիտասարդական միջոցառումների կազմակերպման
կենտրոն» ՊՈԱԿ
ԼՂՀ մշակույթի եւ երիտասարդության պալատ

«Ազգ եւ ժառանգություն»
համահայկական
երիտասարդական
գիտաժողով

Սեպտեմբեր 26-30 2006 թ.
Ստեփանակերտ

Գիտաժողովը նվիրվում է Լեռնային Ղարաբաղի Հանրապետության
հռչակման 15-ամյակին

Խմբագրական խորհուրդ

Ս. Խանյան -բանասիրական գիտությունների դոկտոր, պրոֆեսոր,
գիտության վաստակավոր գործիչ

Վ. Բալայան- պատմական գիտությունների թեկնածու, դոցենտ

Ա. Մխիթարյան – հոգեբանական գիտությունների թեկնածու, պրոֆեսոր

Շ. Ասրյան- տնտեսագիտության ամբիոնի դասախոս

Լ. Բեգլարյան- տնտեսագիտության ամբիոնի դասախոս

Գրքում զետեղված են սեպտեմբերի 26-30-ը տեղի ունեցած
Համահայկական երիտասարդական գիտաժողովի զեկուցումները

*Վահագն Չաքարյան
«Հայկական ՓԻ Ար ասոցիացիա»
գիտատեղեկատվական ՀԿ*

Մեդիագրագիտությունը՝ 21-րդ դարի պահանջ

Մեդիագրագիտություն ("media literacy") հասկացությունն ի հայտ է եկել դեռևս 20-րդ դարի առաջին կեսին, երբ կամադացի մշահավոր մեդիատեսաբան Սաբալ Մակլյունենը հատուկ ուսումնական ծրագիր մշակեց, որի շնորհիվ դպրոցներում և բարձրագույն ուսումնական հաստատություններում սկսեցին ուսումնասիրել մեդիամշակույթին առնչվող հարցեր: Մինչ օրս էլ Կամադալուն մեդիագրագիտության ամերիկացի տեսությունն ամենաբարձր մակարդակով է կարևորվում. բոլոր դպրոցներում և բուհերում դասավանդվում են մեդիաուղղորդող առնչվող հատուկ ուսումնական ծրագրեր: Մեդիագրագիտության կարևորությունը ներկայումս քաջ գիտակցում են նաև Մեծ Բրիտանիայում, ԱՄՆ-ում, Գերմանիայում: 1994 թվականին ԱՄՆ պրեզիդենտի կողմից ստորագրվել է համապատասխան օրենք, որով «մեդիագրագիտությունը», որպես պարտադիր առարկա, դասավանդվում է բոլոր կրթական հաստատություններում: Իսկ Մեծ Բրիտանիայում «մեդիագրագիտություն» առարկան դասավանդվում է անգլերեն լեզվի ուսումնական ծրագրի շրջանակներում:

«Ռուսական մանկավարժական հանրագիտարանում» մեդիագրագիտությունը դիտարկվում է որպես ուղղություն մանկավարժության մեջ, որը ուսումնասիրում է զանգվածային հաղորդակցության միջոցների (մանուլ, ռադիո, հեռուստատեսություն, ինտերնետ, կինո, վիդեո և այլն) օրինաչափությունները: Մեդիագրագիտության հիմնական նպատակն է, որպեսզի հասարակությունը ժամանակակից տեղեկատվական հոսքի պայմաններում պատրաստ լինի կյանքին, տարաբնույթ տեղեկատվության ընկալմանը, ստացված տեղեկատվության վերաբերյալ քննադատական մոտեցում ձևավորելուն:

Բազմաթիվ արտասահմանյան տեսաբանների կարծիքով 21-րդ դարում ապրող յուրաքանչյուր մարդու համար ՁԼՄ-ների ոլորտը ճիշտ հասկանալու և գնահատելու կարողությունը նույնքան կարևոր է, որքան կարդալը և գրելը: Մեդիագրագետ ամժնավորությունը ի վիճակի է

վերլուծելու այն ամենը, ինչ ստանում է ՁԼՄ-ներից և որ ամենակարևորն է՝ «պատասխանատու քաղաքացի է»: Անչափ կարևոր է նաև, որ մեդիագրագետ քաղաքացի ձևավորվի դեռևս դպրոցից, բուհից, սակայն այդ կրթությունը պետք է շարունակվի նաև ողջ կյանքի ընթացքում, որովհետև, ինչպես հայտնի է, զանգվածային հաղորդակցության ոլորտը գտնվում է անընդհատ զարգացման մեջ, օրեցօր տեղի են ունենում նոր փոփոխություններ:

Անգլիացի մեդիատեսաբան Լ. Մաստերմանի կարծիքով մեդիագրագիտությունը կարևոր է նաև այն նպատակով, որ քաղաքացիները կարողանան արագ ըմբռնել մեդիատեսքստը, արագ կողմնորոշվեն, թե ում շահն է ներկայացվում տվյալ լրատվամիջոցով և արդյո՞ք տեղեկատվությունը օբյեկտիվ է ու ճշմարտացի: Այս հարցում կարևոր է հասարակությանն իրազեկել ՁԼՄ-ների գործառույթներին, «ժանդերին», ինչպես նաև լրագրողի աշխատանքին»: Մեդիագրագետ քաղաքացին պետք է բավականաչափ գիտելիքներ ունենա լրատվամիջոցների գործունեության կազմակերպման վերաբերյալ ոչ միայն իրեն տարատեսակ մեքենայություններից ապահովագրելու, այլև ճիշտ ժամանակին լրագրողներին նույնպես օգնության հասնելու համար: Պակաս կարևոր չէ նաև հասարակություն-լրատվամիջոցներ կապը առավել կենդանի դարձնելու համար ունենալ ՁԼՄ-ների իրավունքներն ու պարտականություններն իմացող քաղաքացիներ: Շատ հաճախ քաղաքացիները պարզապես անտեղյակ են, թե ինչով կարող են օգնել լրատվամիջոցներն իրենց և արդյունքում լինում են բազմաթիվ դեպքեր, երբ քաղաքացին թյուր պատկերացումներ ունենալով լրատվամիջոցների գործառույթների մասին, խմբագրություն է դիմում անգամ ամենաանհեթեթ հարցով: Այս խնդիրը կարևորվում է հատկապես լրատվամիջոցների ղեկավարների կողմից: Մասնավորապես «168 ժամ» թերթի գլխավոր խմբագիր Սաթիկ Սեյրանյանի կարծիքով մեր քաղաքացիները երբեմն խմբագրություն են դիմում հարևանի պատը քանդելու խնդրանքով: Այսինքն քաղաքացիների մոտ մեդիագրագիտության պակասն այն աստիճան նկատելի է, որ շատ հաճախ դժվարացնում է լրատվամիջոցների գործունեությունը: Մեդիագրագիտության պակասը լրացնելու գործում օգնության պետք է գան ոչ մայն հանրակրթական դպրոցներն ու բուհերը, այլև հենց ՁԼՄ-ների կողմից այս ուղղությամբ պետք է հատուկ միջոցառումներ կազմակերպվեն:

Առանձնակի ուշադրության է արժանի մեդիաքննադատության ոլորտը, որը ուղղորդող և կրթող ուժ պետք է հանդիսանա

հասարակության համար՝ մեդիագրագիտության պակասը լրացնելու գործում: Կարևոր է, որպեսզի քաղաքացին ինքը կարողանա ոչ միայն ընթերցել թերթում տպագրված հոդվածը կամ պարզապես դիտել հեռուստահաղորդումը, այլև հարկ եղած դեպքում ի վիճակի լինի ակտիվ մասնակցություն ունենալ լրատվամիջոցի գործունեությանը: Մեդիագրագիտության հարցերով զբաղվող ռուս տեսաբան Լ. Ֆեոդորովը երեք հարց է առանձնացնում, որոնք առաջնային կարևորություն ունեն 21-րդ դարում մեդիագրագետ քաղաքացի ունենալու համար.

- նվազագույն գիտելիքներ ԶԼՄ-ների պատմության, կառուցվածքի, լեզվի մասին;
- զարգացնել մեդիատեքստը ընկալելու կարողությունը;
- լրատվամիջոցներով ներկայացվող նյութի հիման վրա զարգացնել ստեղծագործական հնարավորությունները, ինչպես նաև ինքնուրույն ստեղծել մեդիատեքստ:

Մեդիագրագիտության կարևորությունը ներկայումս օրընթացային պահանջ է հանդիսանում ողջ աշխարհում, սակայն Հայաստանում այս ուղղությամբ դեռևս գրեթե ոչինչ չի արվել: Բացի լրագրության ֆակուլտետների ուսանողներից զանգվածային հաղորդակցության ոլորտի մասին ոչ մի գիտելիք չի տրվում նյութ բնագավառներում մասնագիտացող ուսանողներին: Որոշ դեպքերում էլ հայաստանյան բուհերում ապագա լրագրողները մասնագիտական գիտելիքներ են ստանում ավելի թույլ ծրագրով, քան Ավստրալիայի հանրակրթական դպրոցի աշակերտները: Այս դեպքում միգուցե ավելորդ է այլևս խոսել հասարակության լայն շերտերի մեդիագրագիտության մասին, սակայն փաստ է, որ այսօր մեր քաղաքացիներին մեդիամոլորությունից դուրս բերելու լավագույն և միակ տարբերակը հիմնավոր մեդիակրթության պակասը լրացնելն է: Մեդիագրագետ քաղաքացին ի վիճակի է զանազանել «եթերային աղբը» արժեքավոր ստեղծագործությունից: Մեդիագրագետ երուսասարդը այլևս ամեն վայրկյան վտանգված չի լինի MTV-ի հոգեկան շեղում ունեցող հաղորդավարների ցածրորակ հեռուստահաղորդումներով հիանալու: Համաշխարհային փորձը ցույց է տալիս, որ մեդիագրագետ քաղաքացու պահանջները զանգվածային հաղորդակցության միջոցներից միանգամայն այլ որակական հատկանիշներ ունեն: Դեռևս 6 տարեկանից մեդիագրագիտություն առարկան ուսումնասիրող գերմանացի աշակերտին դժվար թե հնարվոր լիներ մոլորեցնել հայաստանյան «ԱԼՄ» հեռուստաընկերու-

յան դեկավարության կողմից կիրառվող մոլորեցնող միջոցներով: Պատճառը ամենևին էլ ժողովրդի սոցիալական դժվար պայմանները չեն, այլ եթերային ցածրորակ պահանջմունքները: Այստեղ սխալ կլինի նաև մեկնաբանել նախապես մշակված գրագետ «փի ար» տեխնոլոգիաների առկայությունը, քանի որ ամեն ինչ արվում է շատ պարզ եղանակով և այն համոզմունքով, որ «ԱԼՄ»-ի համահայաստանյան հեռուստալարանը պարզապես մեդիագրագետ չէ:

Մեդիագրագիտության պակասը հատկապես առավել նկատելի է դառնում նախընտրական քարոզարշավի շրջանում, երբ քաղաքացիները լուրջ դժվարության առջև են կանգնում «թացը չորից» տարբերակելու գործում: Այսինքն, ինչպես պնդում են բազմաթիվ արտասահմանյան մեդիատեսաբաններ, քաղաքացիական հասարակություն կառուցելու ծանապարհին անչափ կարևոր է գիտակցել նաև մեդիագրագետ քաղաքացի ունենալու անհրաժեշտությունը: Որպես ամփոփում հնչած մտքերի՝ հարկ է մեկ անգամ ևս նշել օր առաջ մեդիագրագիտության ոլորտին առնչվող համապատասխան ծրագրերի մշակման և կիրառման կարևորությունը հայաստանյան հանրակրթական դպրոցներում և բուհերում: Մեդիագրագիտությունը մեր օրերում օրընթացային պահանջ է և 21-րդ դարի քաղաքացուն այլևս անհնար է պատկերացնել առանց զանգվածային հաղորդակցության ոլորտին առնչվող գիտելիքների իմացության:

Վահան Դիլանյան
«Քաղաքական զարգացումների
հետազոտական կենտրոն»

Հայ հոգևոր ու նյութական մշակույթի զանձարանը

Հայ ազգը, ինչպես և իր մշակույթը առանձնահատուկ է սեփական լությամբ: Ցանկացած մշակույթ իր նյութական և հոգևոր տեսակներով տվյալ ազգի կերպարի արտացոլանքն է. այն իր մեջ ամփոփում է տվյալ հանրույթի՝ պատմական հոլովույթներում ձևավորված վարքաբանական, պատմահոգեբանական, ֆիզիկակենսաբանական արժեքները:

Հայ ազգի մշակույթի զանձարանն իր կառուցվածքով «աչքի պես բարդ է և պարզ»: Այն ձևավորվել ու զարգացել է մեծամասամբ Ալբի տիրապետության ներքո կամ հայ եզերքից դուրս: Այս հանգամանքը ոչ միայն ձևավորել է հոգեբանական ազատագրության ձևաչափային գիտակցություն – հոգեբանությունը, որն, ըստ երևույթին, նպաստել է

Ֆորմատ 84x60/8, ծավալը՝ 10.5 տպագրական մամուլ,
տպաքանակը՝ 300, թուղթ՝ օֆսեթ:
Տպագրությունը՝ «ՊՈԼԻԳՐԱՖ» ՓԲԸ
Ստեփանակերտ, Վ.Մամիկոնյանի փող., 21,
հեռ 4-89-96, 4-89-97, 4-89-98,

